

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-43-19

Druk nr 3386
Warszawa, 11 kwietnia 2019 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks karny.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks karny¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 i 2077) art. 259a otrzymuje brzmienie:

„Art. 259a. Kto przekracza granicę Rzeczypospolitej Polskiej w celu popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub przestępstwa określonego w art. 255a lub art. 258 § 2 lub 4, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

---

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępującej decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniającej decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz. Urz. UE L 88 z 31.03.2017, str. 6).

UZASADNIENIE

Proponowana zmiana w Kodeksie karnym wynika z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępującej decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniającej decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz. Urz. UE L 88 z 31.03.2017, str. 6), zwanej dalej „dyrektywą 2017/541”.

Z uwagi na fakt wcześniejszej implementacji przez Polskę między innymi decyzji ramowej Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu (Dz. Urz. UE L 164 z 22.06.2002, str. 3), dotyczącej tego samego obszaru, zdecydowaną większość przepisów dyrektywy 2017/541 należy uznać za implementowane. Przykładowo w art. 115 § 20 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 i 2077) istnieje już definicja przestępstwa o charakterze terrorystycznym, w art. 165a jest penalizowane finansowanie przestępstwa o charakterze terrorystycznym, a w art. 258 § 2 i 4 jest penalizowana działalność w ramach grupy przestępczej o charakterze terrorystycznym. Na marginesie należy wspomnieć, iż dyrektywa 2017/541 ma charakter przekrojowy i dotyka nie tylko obszaru prawa karnego, ale także tematów powiązanych, takich jak np. ochrona praw ofiar terroryzmu. Tutaj również jednak zdecydowana większość prac wdrożeniowych została już wykonana przy okazji implementacji wcześniejszych instrumentów unijnych, takich jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz. Urz. UE L 315 z 14.11.2012, str. 57). Ponadto niektóre postulaty zawarte w dyrektywie nie wymagają działań legislacyjnych, a wyłącznie organizacyjnych.

W projektowanej ustawie przewidziano nowelizację obecnego brzmienia art. 259a Kodeksu karnego przez wykreślenie z niego wyrazów „na terytorium innego państwa”. Zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu penalizacji podlegają czyny polegające na przekroczeniu granicy Polski w celu popełnienia na terytorium innego państwa przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub przestępstwa określonego w art. 255a (rozpowszechnianie treści mogących ułatwić popełnienie przestępstwa) lub art. 258 § 2 lub 4 (zorganizowana grupa i związek przestępczy). Wykreślenie wyrazów „na terytorium innego państwa” spowoduje rozszerzenie zakresu penalizacji na zachowania polegające na przekroczeniu granicy Polski również w celu popełnienia na jej terytorium wyżej wymienionych przestępstw.

Zmiana ta wynika z konieczności implementacji art. 9 ust. 2 dyrektywy 2017/541. Dyrektywa 2017/541 zobowiązuje alternatywnie do penalizacji jednego z czynów wskazanych w tym przepisie w punktach a i b. Zgodnie z art. 9 ust. 2a dyrektywy 2017/541 penalizacji miałyby podlegać umyślny czyn polegający na podróżowaniu do państwa członkowskiego w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 3 dyrektywy, w celu uczestniczenia w działaniach grupy terrorystycznej ze świadomością, że takie uczestnictwo będzie stanowiło wkład w działalność przestępczą grupy, o której to działalności mowa w art. 4, lub w celu prowadzenia lub odbycia szkolenia na potrzeby terroryzmu, o czym mowa w art. 7 i 8. Alternatywą jest penalizacja działań przygotowawczych podejmowanych przez osobę, która dostaje się na terytorium tego państwa członkowskiego z zamiarem popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 3 dyrektywy 2017/541. Projektowana ustawa zakłada wywiązanie się z obowiązku implementacji tego przepisu przez wprowadzenie do polskiego porządku prawnego odpowiednika art. 9 ust. 2a dyrektywy 2017/541. Takie rozwiązanie jest uzasadnione przede wszystkim faktem, iż efekt prawidłowej implementacji wspomnianego przepisu można uzyskać już przez niewielką nowelizację art. 259a kk. Wykreślając z obecnie istniejącego przepisu wyrazy „na terytorium innego państwa”, projektuje się rozszerzenie obszaru penalizacji. Na marginesie należy wskazać, iż brak takiej możliwości na gruncie obecnego brzmienia art. 259a Kodeksu karnego został odnotowany w literaturze fachowej (zob. Komentarz do art. 259a Kodeksu karnego pod red. A. Grześkowiak i K. Wiak, 2018, Legalis oraz Komentarz pod red. R. Stefańskiego, 2017, Legalis).

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości i Rządowego Centrum Legislacji. Żaden z uprawnionych podmiotów nie wyraził zainteresowania udziałem w pracach nad projektem.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania

powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

<p>Nazwa projektu: Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny</p> <p>Organ odpowiedzialny Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące: Ministerstwo Sprawiedliwości</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu: Marcin Warchoł, Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu: Karina Bednik, Dyrektor Departamentu Legislacyjnego Prawa Karnego, tel. 5212645, Karina.Bednik@ms.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia: 12.12.2018 r.</p> <p>Źródło: Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz. Urz. UE L 88 z 31.03.2017, str. 6)</p> <p>Nr w wykazie prac: UC147</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Podjęcie prac legislacyjnych w przedmiotowym obszarze wynika z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów art. 9 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępującej decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniającej decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz. Urz. UE L 88 z 31.03.2017, str. 6).

Wspomniana dyrektywa zobowiązuje alternatywnie do penalizacji jednego z czynów, wskazanych w tym art. 9 ust. 2 w punktach a i b.

Zgodnie z art. 9 ust. 2a penalizacji miałyby podlegać umyślny czyn, polegający na podróżowaniu do państwa członkowskiego w celu:

- popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 3 dyrektywy,
- uczestniczenia w działaniach grupy terrorystycznej ze świadomością, że takie uczestnictwo będzie stanowiło wkład w działalność przestępczą grupy, o której to działalności mowa w art. 4 dyrektywy lub
- prowadzenia lub odbycia szkolenia na potrzeby terroryzmu, o czym mowa w art. 7 i 8 dyrektywy.

Alternatywą jest penalizacja działań przygotowawczych, podejmowanych przez osobę, która dostaje się na terytorium tego państwa członkowskiego z zamiarem popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 3 dyrektywy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Mając na uwadze problemy, opisane w pkt 1 OSR, przedmiotowy projekt zakłada wprowadzenie zmian w ramach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 i 2077), zwanej dalej „k.k.”.

Projektowana ustawa zakłada wywiązanie się z obowiązku implementacji przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępującej decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniającej decyzję Rady 2005/671/WSiSW, przez wprowadzenie do polskiego porządku prawnego odpowiednika jej art. 9 ust. 2 pkt 2a. W związku z tym w k.k. przewidziano nowelizację obecnego brzmienia art. 259a w postaci wykreślenia z niego wyrazów „na terytorium innego państwa”, co spowoduje rozszerzenie obszaru penalizacji również na przypadki, w których sprawca przekracza granicę Polski w celu popełnienia na jej terytorium przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub przestępstwa określonego w art. 255a (rozpowszechnianie treści, mogących ułatwić popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym) albo w art. 258 § 2 (zorganizowana grupa lub związek przestępczy, mający na celu popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym) lub § 4 (zakładanie albo kierowanie zorganizowaną grupą lub związkiem przestępczym, mającymi na celu popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na szczegółowość proponowanych rozwiązań, odstąpiono od analizy prawnoporównawczej międzynarodowych regulacji w przedmiotowej kwestii.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Sądy powszechne	318 SR 45 SO 11 SA	MS	Poszerzenie zakresu penalizacji w odniesieniu do czynu, polegającego na przekroczeniu granicy RP w celu popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym.
Prokuratorzy	5789 (stan zatrudnienia na 31.12.2018 r.)	Mały Rocznik Statystyczny Polski 2018 (GUS)	
Osoby podejrzane o popełnienie przestępstw, związanych z terroryzmem			

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości i Rządowego Centrum Legislacji.

Żaden z uprawnionych podmiotów nie wyraził zainteresowania udziałem w pracach nad projektem.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ..... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Źródła finansowania	Wejście w życie ustawy nie spowoduje zmiany poziomu dochodów i wydatków jednostek sektora finansów publicznych.
---------------------	---

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	W latach 2008–2017 było brak skazań na podstawie art. 259a k.k. Projektowana zmiana w sposób nieznaczny rozszerzy zakres penalizacji, co nie będzie miało jednak większego wpływu na statystyki dotyczące skazań.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ..... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele, gospodarstwa domowe, osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze							
	komornicy							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przedmiotowy projekt nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej, w związku z czym odstąpiono od analiz i oceny przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych, wskazanych w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, z późn. zm.).						
	rodzina, obywatele, gospodarstwa domowe, osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze	Brak wpływu.						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowane zmiany nie będą miały wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli, gospodarstwa domowe, osoby niepełnosprawne i osoby starsze.							

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Projektowane rozwiązania wynikają z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów art. 9 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępującej decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniającej decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz. Urz. UE L 88 z 31.03.2017, str. 6).

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowane zmiany nie będą miały wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Przewiduje się wejście w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Efekty wejścia w życie projektu będą natychmiastowe i nie wymagają pomiaru.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		

Odwrócona tabela zbieżności do projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny (UC147)

L.p.	Jedn. red	Treść projektowanego przepisu	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
1	Art. 1.	<p>Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 i 2077) art. 259a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 259a. Kto przekracza granicę Rzeczypospolitej Polskiej w celu popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub przestępstwa określonego w art. 255a lub art. 258 § 2 lub 4, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”.</p>	Przepis stanowi implementację art. 9 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępującej decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniającej decyzję Rady 2005/671/WSiSW.
2	Art. 2	Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.	Wejście w życie ustawy nie wymaga dłuższego terminu z uwagi na wąski zakres nowelizacji.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

Tytuł projektu		Ustawa o zmianie ustawy – Kodeks karny (UC147)	
Tytuł wdrażanego aktu prawnego		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15.03.2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW	
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T/N	Treść przepisy prawa polskiego/ przepisu projektowanego
Art.1	<p>Przedmiot</p> <p>W niniejszej dyrektywie ustanawia się normy minimalne dotyczące definicji przestępstw i sankcji w dziedzinie przestępstw terrorystycznych, przestępstw dotyczących grupy terrorystycznej oraz przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną, jak również środki ochrony i wsparcia ofiar terroryzmu i pomocy tym ofiarom.</p>	N	Nie wymaga implementacji.
Art. 2	<p>Definicje</p> <p>Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:</p> <p>1) „fundusze” oznaczają aktywa każdego rodzaju, zarówno materialne, jak i niematerialne, ruchome i nieruchome, niezależnie od tego, w jaki sposób nabyte, oraz dokumenty prawne lub inne dokumenty w każdej formie, także w formie elektronicznej lub cyfrowej, świadczące o tytule do tych aktywów lub udziale w tych aktywach, w tym – ale nie tylko – kredyty bankowe, czeki podróżne, czeki bankowe, przekazy pieniężne, udziały, papiery wartościowe, obligacje, weksle i akredytywy;</p> <p>2) „osoba prawna” oznacza każdy podmiot mający osobowość prawną na mocy właściwego prawa, z wyjątkiem państw lub organów publicznych sprawujących władzę państwową oraz publicznych organizacji międzynarodowych;</p> <p>3) „grupa terrorystyczna” oznacza grupę zorganizowaną złożoną z więcej niż dwóch osób, ustanowioną na pewien czas i działającą w uzgodniony sposób w celu popełniania przestępstw terrorystycznych; „grupa zorganizowana” oznacza grupę, która nie</p>	N	<p>Nie wymaga implementacji.</p> <p>Pojęcie funduszy zostało w dyrektywie zdefiniowane na potrzeby penalizacji czynu polegającego na finansowaniu terroryzmu. W związku z rozbudowaną konstrukcją tego przestępstwa spenalizowanego w art. 165a kk nie ma potrzeby wprowadzania do kodeksu karnego definicji funduszy.</p> <p>Na gruncie polskiej ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary odpowiedzialność może ponosić nawet szersza grupa podmiotów niż wskazana w definicji osób prawnych w dyrektywie. Polska implementacja idzie zatem dalej niż założenia dyrektywy.</p> <p>W art. 258 kodeksu karnego spenalizowano kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą oraz branie w niej udziału. W paragrafie 2 i 4 tego przepisu penalizowane jest kierowanie oraz branie udziału w grupie o charakterze terrorystycznym. Charakterystykę zorganizowanej grupy przestępczej, jej skład, liczebność i sposób działania od lat w sposób spójny definiuje orzecznictwo polskich sądów.</p>

	jest przypadkowo sformowana w celu natychmiastowego popełnienia przestępstwa oraz w której nie ma potrzeby formalnego określenia ról członków grupy, ciągłości członkostwa lub rozwiniętej struktury.		
Art. 3	<p style="text-align: center;">Przestępstwa terrorystyczne</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby następujące czyny umyślne, określone zgodnie z prawem krajowym jako przestępstwa, które ze względu na swój charakter lub kontekst mogą wyrządzić poważne szkody państwu lub organizacji międzynarodowej, były określane jako przestępstwa terrorystyczne, jeżeli zostają popełnione w jednym z celów, wymienionych w ust. 2:</p> <p>a) ataki na życie ludzkie, które mogą powodować śmierć;</p> <p>b) ataki na integralność fizyczną osoby;</p> <p>c) porwania lub branie zakładników;</p> <p>d) spowodowanie rozległych zniszczeń obiektów rządowych lub obiektów użyteczności publicznej, systemu transportowego, infrastruktury, w tym systemu informacyjnego, stałych platform umieszczonych na szelfie kontynentalnym, miejsca publicznego lub mienia prywatnego – jeżeli zniszczenia te mogą zagrozić życiu ludzkiemu lub spowodować poważne straty gospodarcze;</p> <p>e) zajęcie statku powietrznego, statku wodnego lub innego środka transportu publicznego lub towarowego;</p> <p>f) wytwarzanie, posiadanie, nabywanie, przewożenie, dostarczanie lub używanie materiałów wybuchowych lub broni, w tym broni chemicznej, biologicznej, radiologicznej lub jądrowej, jak również badania nad taką bronią i rozwój broni chemicznej, biologicznej, radiologicznej lub jądrowej;</p> <p>g) uwalnianie substancji niebezpiecznych lub powodowanie pożarów, powodzi lub wybuchów, czego rezultatem jest zagrożenie życia ludzkiego;</p> <p>h) zakłócanie lub przerywanie dostaw wody, energii elektrycznej lub wszelkich innych podstawowych zasobów naturalnych, czego rezultatem jest zagrożenie życia ludzkiego;</p> <p>i) niezgodna z prawem ingerencja w systemy, o której mowa w art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE_ w przypadkach gdy zastosowanie ma art. 9 ust. 3 lub art. 9 ust. 4 lit. b) lub c) tej dyrektywy, oraz niezgodna z prawem ingerencja w dane, o której mowa w art. 5 tej dyrektywy, w przypadkach gdy zastosowanie ma art. 9 ust. 4 lit. c) tej dyrektywy;</p>	N	<p>Nie wymaga implementacji.</p> <p>Jako przestępstwo terrorystyczne można zakwalifikować wiele czynów stypizowanych w polskim kodeksie karnym (np. 148 kk, 252 kk), o ile dany czyn został popełniony w jednym w celów określonych w art. 115 § 20 kodeksu karnego.</p> <p>Definicję przestępstwa o charakterze terrorystycznym zawiera art. 115 § 20 kk.</p>

	j) zagrożenie popełnieniem jednego z czynów wymienionych w lit. a) – i).		
	2. Celami, o których mowa w ust. 1, są: a) poważne zastraszenie ludności; b) bezprawne zmuszenie rządu lub organizacji międzynarodowej do podjęcia lub zaniechania jakiegoś działania; c) poważna destabilizacja lub zniszczenie podstawowych struktur politycznych, konstytucyjnych, gospodarczych lub społecznych danego państwa lub danej organizacji międzynarodowej.	N	Art. 115 § 20 kodeksu karnego: Przestępstwem o charakterze terrorystycznym jest czyn zabroniony zagrożony karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 5 lat, popełniony w celu: 1) poważnego zastraszenia wielu osób, 2) zmuszenia organu władzy publicznej Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa albo organu organizacji międzynarodowej do podjęcia lub zaniechania określonych czynności, 3) wywołania poważnych zakłóceń w ustroju lub gospodarce Rzeczypospolitej Polskiej, innego państwa lub organizacji międzynarodowej – a także groźba popełnienia takiego czynu.
Art. 4	Przestępstwa dotyczące grupy terrorystycznej Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby następujące czyny, o ile zostały popełnione	N	Art. 258 kk: § 1. Kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, podlega karze pozbawienia

	<p>umyślnie, podlegały karze jako przestępstwo:</p> <p>a) kierowanie grupą terrorystyczną;</p> <p>b) uczestnictwo w działaniach grupy terrorystycznej, w tym poprzez dostarczanie informacji lub zasobów materialnych lub poprzez wszelkiego rodzaju finansowanie działań takiej grupy, ze świadomością, że takie uczestnictwo będzie stanowiło wkład w działalność przestępczą grupy terrorystycznej.</p>		<p>wolności od 3 miesięcy do lat 5.</p> <p>§ 2. Jeżeli grupa albo związek określone w § 1 mają charakter zbrojny albo mają na celu popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.</p> <p>§ 3. Kto grupę albo związek określone w § 1 w tym mające charakter zbrojny zakłada lub taką grupą albo związkiem kieruje, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.</p> <p>§ 4. Kto grupę albo związek mające na celu popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym zakłada lub taką grupą lub związkiem kieruje, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.</p>
Art. 5	<p>Publiczne nawoływanie do popełnienia przestępstwa terrorystycznego</p> <p>Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegało rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie w dowolny sposób, w internecie lub poza nim, przekazu do publicznej wiadomości z zamiarem podżegania do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a)–i), jeżeli takie działanie, bezpośrednio lub pośrednio, na przykład poprzez pochwalanie aktów terrorystycznych, popiera popełnianie przestępstw terrorystycznych i tym samym stwarza niebezpieczeństwo popełnienia jednego lub większej liczby takich przestępstw.</p>	N	<p>Art. 255 kk § 1 Kto publicznie nawołuje do popełnienia występku lub przestępstwa skarbowego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2</p> <p>§ 2. Kto publicznie nawołuje do popełnienia zbrodni, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.</p> <p>§ 3. Kto publicznie pochwała popełnienie przestępstwa, podlega grzywnie do 180 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.</p>
Art. 6	<p>Werbowanie na rzecz terroryzmu</p> <p>Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegało nakłanianie innej osoby do popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a)–i) lub w art. 4.</p>	N	<p>Implementowany przez penalizację podżegania do czynu i podżegania do pomocnictwa do wszystkich przestępstw – art. 18 § 2 i 3 kodeksu karnego.</p>

Art. 7	<p>Prowadzenie szkolenia na potrzeby terroryzmu</p> <p>Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegało udzielanie instruktażu w zakresie wytwarzania lub stosowania materiałów wybuchowych, broni palnej lub innych rodzajów broni lub trujących lub niebezpiecznych substancji, lub innych szczególnych metod lub technik, w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a)–i), ze świadomością, że przekazywane umiejętności mają zostać wykorzystane w tym celu.</p>	N	Art. 255a § 1 Kto rozpowszechnia lub publicznie prezentuje treści mogące ułatwić popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym w zamiarze, aby przestępstwo takie zostało popełnione, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
Art. 8	<p>Odbywanie szkolenia na potrzeby terroryzmu</p> <p>Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegało otrzymywanie instruktażu w zakresie wytwarzania lub stosowania materiałów wybuchowych, broni palnej lub innych rodzajów broni lub trujących lub niebezpiecznych substancji, lub innych szczególnych metod lub technik, w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a)–i).</p>	N	Art. 255a § 1 Kto rozpowszechnia lub publicznie prezentuje treści mogące ułatwić popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym w zamiarze, aby przestępstwo takie zostało popełnione, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. § 2. Tej samej karze podlega, kto w celu popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym uczestniczy w szkoleniu mogącym umożliwić popełnienie takiego przestępstwa.
Art. 9	<p>Podróżowanie w celach terrorystycznych</p> <p>1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegało podróżowanie do państwa innego niż to państwo członkowskie w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 3, w celu uczestniczenia w działaniach grupy terrorystycznej ze świadomością, że takie uczestnictwo będzie stanowiło wkład w działalność przestępczą takiej grupy, o której to działalności mowa w art. 4, lub w celu prowadzenia lub odbycia szkolenia na potrzeby terroryzmu, o czym mowa w art. 7 i 8.</p>	N	Art. 259a. Kto przekracza granicę Rzeczypospolitej Polskiej w celu popełnienia na terytorium innego państwa przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub przestępstwa określonego w art. 255a lub art. 258 § 2 lub 4, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

	<p>2. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, aby jeden z następujących czynów podlegał karze jako przestępstwo, jeżeli został popełniony umyślnie:</p> <p>a) podróżowanie do tego państwa członkowskiego w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 3, w celu uczestniczenia w działaniach grupy terrorystycznej ze świadomością, że takie uczestnictwo będzie stanowiło wkład w działalność przestępczą takiej grupy, o której to działalności mowa w art. 4, lub w celu prowadzenia lub odbycia szkolenia na potrzeby terroryzmu, o czym mowa w art. 7 i 8; lub</p> <p>b) działania przygotowawcze podejmowane przez osobę, która dostaje się na terytorium tego państwa członkowskiego z zamiarem popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 3.</p>	T	<p>Art. 259a. Kto przekracza granicę Rzeczypospolitej Polskiej w celu popełnienia na terytorium innego państwa przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub przestępstwa określonego w art. 255a lub art. 258 § 2 lub 4, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.</p> <p>Projektowana ustawa o zmianie ustawy – Kodeks karny przewiduje korektę obecnego brzmienia art. 259a k.k. w postaci wykreślenia z niego słów „na terytorium innego państwa”, co spowoduje rozszerzenie obszaru penalizacji również na sytuacje, w których sprawca przekracza granicę Polski w celu popełnienia na jej terytorium przestępstwa o charakterze terrorystycznym.</p>
Art. 10	<p>Organizowanie lub ułatwanie w inny sposób podróżowania w celach terrorystycznych</p> <p>Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegał każdy czyn organizowania lub ułatwiania, który pomaga danej osobie w podróżowaniu w celach terrorystycznych, o czym mowa w art. 9 ust. 1 i art. 9 ust. 2 lit. a), ze świadomością, że pomoc ta jest przeznaczona do tego celu.</p>	N	<p>Implementowane poprzez penalizację pomocnictwa do wszystkich przestępstw – art. 18 §3 kodeksu karnego.</p>

Art. 11	<p style="text-align: center;">Finansowanie terroryzmu</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegały działania polegające na dostarczaniu lub gromadzeniu funduszy, w dowolny sposób, bezpośrednio lub pośrednio, z zamiarem ich wykorzystania lub ze świadomością, że mają zostać wykorzystane, w całości lub w części, do popełnienia lub do przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3–10.</p> <p>2. Jeżeli finansowanie terroryzmu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, dotyczy któregokolwiek z przestępstw, które wymieniono w art. 3, 4 i 9, nie jest konieczne, aby doszło do faktycznego wykorzystania tych funduszy, w całości lub części, do popełnienia lub do przyczynienia się do popełnienia jednego z tych przestępstw, ani nie jest konieczne, by sprawca wiedział, na potrzeby którego konkretnego przestępstwa lub przestępstw fundusze te mają być wykorzystane.</p>	N	<p>Art. 165a kodeksu karnego:</p> <p>§ 1. Kto gromadzi, przekazuje lub oferuje środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości w zamiarze sfinansowania przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub przestępstwa, o którym mowa w art. 120, art. 121, art. 136, art. 166, art. 167, art. 171, art. 252, art. 255a lub art. 259a, podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12.</p> <p>§ 2. Tej samej karze podlega, kto udostępnia mienie określone w § 1 zorganizowanej grupie lub związkowi mającym na celu popełnienie przestępstwa, o którym mowa w tym przepisie, osobie biorącej udział w takiej grupie lub związku lub osobie, która ma zamiar popełnienia takiego przestępstwa.</p> <p>§ 3. Kto, nie będąc do tego obowiązany na mocy ustawy, pokrywa koszty związane z zaspokojeniem potrzeb lub wykonaniem zobowiązań finansowych grupy, związku lub osoby, o których mowa w § 2, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.</p> <p>§ 4. Tej samej karze podlega sprawca czynu określonego w § 1 lub 2, który działa nieumyślnie.</p>
Art. 12	<p style="text-align: center;">Inne przestępstwa związane z działalnością terrorystyczną</p> <p>Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby do przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną zaliczane były następujące czyny umyślne:</p> <p>a) kradzież kwalifikowana dokonana w celu popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3;</p> <p>b) wymuszenie dokonane z zamiarem popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3;</p> <p>c) sporządzanie lub korzystanie z fałszywych dokumentów urzędowych dokonane z zamiarem popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a)–i), w art. 4 lit. b) oraz w art. 9.</p>	N	<p>Implementowane poprzez art. 278, 279, 280, 282, 270 kodeksu karnego.</p>
Art. 13	<p style="text-align: center;">Związek z przestępstwami terrorystycznymi</p> <p>Przestępstwo, o którym mowa w art. 4 lub w tytule III, podlega karze niezależnie od tego, czy przestępstwo terrorystyczne zostało faktycznie popełnione ani czy – w odniesieniu do przestępstw, o</p>	N	<p>Nie wymaga implementacji – przestępstwa, do których odnosi się ten przepis, mają charakter formalny (bezsukrowy).</p>

	których mowa w art. 5–10 i 12 – ustalono istnienie związku z innym konkretnym przestępstwem określonym w niniejszej dyrektywie.		
Art. 14	<p style="text-align: center;">Pomocnictwo, podżeganie i usiłowanie</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze podlegało pomocnictwo w popełnieniu jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3–8, 11 i 12.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze podlegało podżeganie do popełnienia jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3–12.</p> <p>3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze podlegało usiłowanie popełnienia jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3, 6, 7, art. 9 ust. 1 i art. 9 ust. 2 lit. a) oraz art. 11 i 12, z wyjątkiem posiadania, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. f), oraz przestępstwa, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. j).</p>	N	<p>Implementowane poprzez penalizację usiłowania (art. 13 kk), pomocnictwa i podżegania (art. 18 kk) do wszystkich przestępstw.</p> <p>Art. 14 ust. 2 dyrektywy zobowiązuje do surowszego karania takich postaci przestępstw. Warunek jest spełniony, ponieważ za usiłowanie, pomocnictwo i podżeganie wymierza się karę jak za sprawstwo. Z kolei ze sprawstwem czynu o charakterze terrorystycznym wiąże się obligatoryjne zaostrożenie kary (65 § 2 kk).</p>
Art. 15	<p style="text-align: center;">Sankcje dla osób fizycznych</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby przestępstwa, o których mowa w art. 3–12 i 14, podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom karnym, które mogą pociągać za sobą wydanie lub ekstradycję.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby przestępstwa terrorystyczne, o których mowa w art. 3, oraz przestępstwa, o których mowa w art. 14, o ile mają związek z przestępstwami terrorystycznymi, podlegały karom pozbawienia wolności w wymiarze wyższym niż orzekane na mocy prawa krajowego za takie przestępstwa przy braku szczególnego zamiaru, o którym mowa w art. 3, z wyjątkiem przypadków, w których orzekane kary są najwyższymi dopuszczalnymi na mocy prawa krajowego.</p> <p>3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby przestępstwa wymienione w art. 4 podlegały karom pozbawienia wolności w wymiarze maksymalnym nie niższym niż 15 lat w przypadku przestępstwa, o którym mowa w art. 4 lit. a), oraz w wymiarze maksymalnym nie mniejszym niż osiem lat w przypadku przestępstw wymienionych w art. 4 lit. b). Jeżeli przestępstwo terrorystyczne, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. j), zostało popełnione przez osobę kierującą grupą terrorystyczną, o czym mowa w art. 4 lit. a), maksymalny wymiar kary wynosi nie mniej niż osiem lat.</p>	N	<p>Nie wymaga implementacji.</p> <p>Zgodnie z definicją przestępstwa terrorystycznego zawartą w art. 115 § 20 kodeksu karnego jest nim czyn zagrożony karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 5 lat. W polskim kodeksie karnym czyny, które mogą potencjalnie zostać zakwalifikowane jako przestępstwa terrorystyczne są zagrożone taką właśnie sankcją (np. art. 148 § 1 kk, art. 157 § 1 kk, art. 166§ 1, 171 § 1 kk, art. 258 § 2 kk).</p>

	4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby w przypadku gdy przestępstwo, o którym mowa w art. 6 lub 7, dotyczy dziecka, okoliczność ta mogła, zgodnie z prawem krajowym, być uwzględniana przy osądzaniu sprawców.	N	Implementowane poprzez: – art. 54 kk – szczególne dyrektywy wymiaru kary wobec sprawców nieletnich i młodocianych, – art. 10 § 3 i 4 kk – odpowiedzialność karna nieletnich – art. 60 § 1 kk – nadzwyczajne złagodzenie kary.
Art. 16	<p style="text-align: center;">Okoliczności łagodzące</p> <p>Państwa członkowskie mogą podjąć niezbędne środki, aby zapewnić możliwość zmniejszenia kar, o których mowa w art. 15, w przypadku gdy sprawca:</p> <p>a) odstępuje od działalności terrorystycznej; oraz</p> <p>b) dostarcza organom administracji lub organom wymiaru sprawiedliwości informacji, których nie mogłyby one uzyskać w inny sposób, a które są pomocne przy:</p> <p>(i) zapobieganiu skutkom przestępstwa lub ich ograniczaniu;</p> <p>(ii) identyfikacji lub postawieniu przed sądem innych sprawców;</p> <p>(iii) znalezieniu dowodów; lub</p> <p>(iv) zapobieganiu popełnieniu kolejnych przestępstw, o których mowa w art. 3–12 i 14.</p>		<p>- Przepis szczególny dotyczący przestępstwa z art. 259a kk:</p> <p>Art. 259b kk: Na wniosek prokuratora sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy przestępstwa określonego w art. 259a, który dobrowolnie odstąpił od: 1) popełnienia na terytorium innego państwa przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub przestępstwa określonego w art. 255a lub art. 258 § 2 lub 4 i ujawnił przed organem powołanym do ścigania przestępstw wszystkie istotne okoliczności popełnienia czynu lub zapobiegł popełnieniu zamierzonego przestępstwa; 2) pomocnictwa innym osobom w popełnieniu przestępstwa określonego w art. 259a i ujawnił przed organem powołanym do ścigania przestępstw wszystkie istotne okoliczności popełnienia czynu, w szczególności informacje o osobach, które popełniły przestępstwa określone w art. 259a.</p> <p>– Ponadto w kodeksie karnym znajduje się przepis szczególny dotyczący grupy przestępczej, w tym o charakterze terrorystycznym:</p> <p>Art. 259 kk: Nie podlega karze za przestępstwo określone w art. 258, kto dobrowolnie odstąpił od udziału w grupie albo związku i ujawnił przed organem powołanym do ścigania przestępstw wszystkie istotne okoliczności popełnionego czynu lub zapobiegł popełnieniu zamierzonego przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego;</p> <p>– Oprócz tego w kodeksie karnym obecne są przepisy ogólne dotyczące łagodzenia sankcji w przypadku współpracy z wymiarem sprawiedliwości tj. art. 60 § 3 i 4 kk, art. 61 § 1 kk.</p>
Art. 17	<p style="text-align: center;">Odpowiedzialność osób prawnych</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić możliwość pociągnięcia osób prawnych do odpowiedzialności za przestępstwa, o których mowa w art. 3–12 i 14, popełniane na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę, działającą indywidualnie lub jako część organu danej osoby prawnej i zajmującą kierownicze stanowisko w ramach tej osoby prawnej, na</p>	N	Art. 16 ust. 1 pkt. 12 ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary z dnia 28 października 2002 r. (Dz. U. nr 197 poz. 1661) wskazuje przestępstwa o charakterze terrorystycznym, art. 165a kk, art. 255a kk. Podmioty zbiorowe mogą zatem zostać pociągnięte do odpowiedzialności za te czyny. Dyrektywa definiuje osoby prawne wąsko – tylko podmioty posiadające osobowość prawną. Obecnie obowiązująca ustawa obejmuje też inne podmioty – ma szersze zastosowanie. Aktualnie prowadzone są prace nad projektem nowej ustawy o

	<p>jednej z następujących podstaw:</p> <p>a) prawo do reprezentowania osoby prawnej;</p> <p>b) upoważnienie do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej;</p> <p>c) upoważnienie do sprawowania kontroli w ramach osoby prawnej.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują także niezbędne środki, aby zapewnić możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności osób prawnych, w przypadku gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, umożliwił popełnienie jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3–12 i 14, na korzyść tej osoby prawnej przez osobę jej podlegającą.</p> <p>3. Odpowiedzialność osób prawnych zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie wyklucza postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym, które są sprawcami przestępstw, o których mowa w art. 3–12 i 14, podżegają do tych przestępstw lub pomagają w ich popełnieniu.</p>		<p>odpowiedzialności podmiotów zbiorowych, w której również taka odpowiedzialność została przewidziana.</p>
Art. 18	<p>Kary dla osób prawnych</p> <p>Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby osoba prawna pociągnięta do odpowiedzialności na podstawie art. 17 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym karom, które obejmują kary pieniężne wymierzane na podstawie przepisów prawa karnego lub na podstawie innych przepisów oraz mogą obejmować inne kary, takie jak:</p> <p>a) pozbawienie prawa do korzystania ze świadczeń publicznych lub pomocy publicznej;</p> <p>b) czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności handlowej;</p> <p>c) umieszczenie pod nadzorem sądowym;</p> <p>d) sądowy nakaz likwidacji;</p> <p>e) czasowe lub stałe zamknięcie zakładów, które wykorzystano do popełnienia przestępstwa.</p>	N	<p>Art. 7 ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych przewiduje karę pieniężną w wysokości od 1000 do 5 000 000 złotych, nie wyższą jednak niż 3% przychodu osiągniętego w roku obrotowym, w którym popełniono czyn zabroniony będący podstawą odpowiedzialności podmiotu zbiorowego;</p> <p>Art. 8 ustawy przewiduje instytucję przepadku, zaś art. 9 – zakazy.</p>
Art. 19	<p>Jurysdykcja i ściganie</p> <p>1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–12 i 14, w przypadku gdy:</p> <p>a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub w części na jego terytorium;</p> <p>b) przestępstwo zostało popełnione na pokładzie statku pływającego pod jego banderą lub statku powietrznego w nim zarejestrowanego;</p> <p>c) sprawca jest jednym z jego obywateli lub ma w nim miejsce</p>	N	<p>Nie wymaga implementacji.</p> <p>Art. 5 kk Ustawę karną polską stosuje się do sprawcy, który popełnił czyn zabroniony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym, chyba że umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, stanowi inaczej. Zgodnie zaś z art. 6 § 2 kk czyn uważa się za zabroniony w miejscu, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić.</p> <p>(Przepisy te implementują: art. 19 ust.1 pkt. a), b), e) dyrektywy).</p>

<p>zamieszkania;</p> <p>d) przestępstwo zostało popełnione na korzyść osoby prawnej mającej siedzibę na jego terytorium;</p> <p>e) przestępstwo zostało popełnione przeciwko instytucjom lub obywatelom danego państwa członkowskiego lub przeciwko instytucji, organowi lub jednostce organizacyjnej Unii, które mają siedzibę w tym państwie członkowskim.</p> <p>Każde państwo członkowskie może rozszerzyć zakres swojej jurysdykcji, jeżeli przestępstwo zostało popełnione na terytorium innego państwa członkowskiego.</p> <p>2. W przypadkach gdy ust.1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania, każde państwo członkowskie może rozszerzyć zakres swojej jurysdykcji, by objąć nią szkolenie na potrzeby terroryzmu, o którym to szkoleniu mowa w art. 7 niniejszego artykułu, jeżeli sprawca prowadzi takie szkolenie dla obywateli tego państwa lub osób mających miejsce zamieszkania w tym państwie. Dane państwo członkowskie powiadamia o powyższym Komisję.</p> <p>3. Jeżeli przestępstwo podlega jurysdykcji więcej niż jednego państwa członkowskiego i jeżeli każde z zainteresowanych państw członkowskich może zgodnie ze swoim prawem krajowym prowadzić ściganie na podstawie tego samego stanu faktycznego, zainteresowane państwa członkowskie współpracują w celu podjęcia decyzji, które z nich będzie ścigać sprawców, po to by w miarę możliwości skoncentrować postępowanie w jednym państwie członkowskim. W tym celu państwa członkowskie mogą zwrócić się</p>	<p>Art. 109 kk Ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego, który popełnił przestępstwo za granicą. (Przepis ten implementuje: art. 19 ust. 1 pkt. c dyrektywy).</p> <p>Art. 110 kk § 1. Ustawę karną polską stosuje się do cudzoziemca, który popełnił za granicą czyn zabroniony skierowany przeciwko interesom Rzeczypospolitej Polskiej, obywatela polskiego, polskiej osoby prawnej lub polskiej jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej oraz do cudzoziemca, który popełnił za granicą przestępstwo o charakterze terrorystycznym. § 2. Ustawę karną polską stosuje się w razie popełnienia przez cudzoziemca za granicą czynu zabronionego innego niż wymieniony w § 1, jeżeli czyn zabroniony jest w ustawie karnej polskiej zagrożony karą przekraczającą 2 lata pozbawienia wolności, a sprawca przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nie postanowiono go wydać. (Przepis implementuje art. 19 ust. 1 pkt. c) i e) dyrektywy).</p> <p>Art. 112 kk Niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia czynu zabronionego, ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego oraz cudzoziemca w razie popełnienia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu wewnętrznemu lub zewnętrznemu Rzeczypospolitej Polskiej; 1a) (<i>utracił moc</i>) 2) przestępstwa przeciwko polskim urzędom lub funkcjonariuszom publicznym oraz przestępstwa wyłudzenia poświadczenia nieprawdy od polskiego funkcjonariusza publicznego lub innej osoby uprawnionej na podstawie prawa polskiego do wystawienia dokumentu; 3) przestępstwa przeciwko istotnym polskim interesom gospodarczym; 4) przestępstwa fałszywych zeznań, złożenia fałszywego oświadczenia, opinii lub tłumaczenia, posłużenia się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby, poświadczającym nieprawdę lub fałszywym - wobec urzędu polskiego; 5) przestępstwa, z którego została osiągnięta, chociażby pośrednio, korzyść majątkowa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. <p>(Przepis implementuje art. 19 ust. 1 pkt. d) dyrektywy).</p> <p>Art. 113 kk Niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa, ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego oraz cudzoziemca, którego nie postanowiono wydać, w razie popełnienia przez niego za granicą przestępstwa, do którego ścigania Rzeczpospolita Polska jest zobowiązana na mocy umowy</p>
---	---

<p>do Eurojustu, by ułatwić współpracę między ich organami wymiaru sprawiedliwości i koordynację ich działań.</p> <p>Uwzględnia się następujące czynniki:</p> <p>a) państwo członkowskie to państwo, na którego terytorium zostało popełnione przestępstwo;</p> <p>b) państwo członkowskie to państwo, którego sprawca jest obywatelem lub ma miejsce zamieszkania;</p> <p>c) państwo członkowskie to kraj, z którego pochodzą ofiary;</p> <p>d) państwo członkowskie to państwo, na którego terytorium znaleziono sprawcę.</p> <p>4. Każde państwo członkowskie podejmuje również niezbędne środki w celu ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–12 i 14, w przypadku gdy odmawia ono przekazania lub ekstradycji do innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego osoby podejrzanej o popełnienie takiego przestępstwa lub za nie skazanej.</p> <p>5. Każde państwo członkowskie zapewnia objęcie swoją jurysdykcją przypadków, w których jedno z przestępstw, o których mowa w art. 4 i 14, zostało popełnione w całości lub w części na jego terytorium, niezależnie od tego, gdzie grupa terrorystyczna ma swoją siedzibę lub gdzie prowadzi działalność przestępczą.</p> <p>6. Niniejszy artykuł nie wyklucza sprawowania jurysdykcji w sprawach karnych określonej przez państwo członkowskie zgodnie z jego prawem krajowym.</p>	<p>międzynarodowej, lub przestępstwa określonego w Rzymskim Statucie Międzynarodowego Trybunału Karnego, sporządzonym w Rzymie dnia 17 lipca 1998 r. (Dz.U. z 2003 r. poz. 708).</p> <p>Zasady regulujące przejęcie, przekazanie ścigania oraz prowadzenie konsultacji w przypadku konfliktów jurysdykcyjnych określone zostały w art. 590 § 1 kpk – art. 592f kpk. Możliwość zwrócenia się do Eurojustu reguluje art. 592d § 1 kpk.</p> <p>Art. 110 kk § 1. Ustawę karną polską stosuje się do cudzoziemca, który popełnił za granicą czyn zabroniony skierowany przeciwko interesom Rzeczypospolitej Polskiej, obywatela polskiego, polskiej osoby prawnej lub polskiej jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej oraz do cudzoziemca, który popełnił za granicą przestępstwo o</p>
---	--

			<p>charakterze terrorystycznym.</p> <p>§ 2. Ustawę karną polską stosuje się w razie popełnienia przez cudzoziemca za granicą czynu zabronionego innego niż wymieniony w § 1, jeżeli czyn zabroniony jest w ustawie karnej polskiej zagrożony karą przekraczającą 2 lata pozbawienia wolności, a sprawca przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nie postanowiono go wydać.</p> <p>Art. 5 kk – zasada terytorialności.</p>
Art. 20	<p>Narzędzia stosowane w postępowaniu przygotowawczym oraz konfiskata</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby osoby, jednostki lub służby odpowiedzialne za prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawie przestępstw, o których mowa w art. 3–12, lub za oskarżanie w sprawie takich przestępstw miały dostęp do skutecznych narzędzi stosowanych w postępowaniu przygotowawczym, takich jak narzędzia wykorzystywane w sprawach związanych z przestępczością zorganizowaną lub innymi poważnymi przestępstwami.</p>	N	<p>Przepisy implementujące są rozproszone w kilku aktach prawnych, które przewidują dostęp do narzędzi wskazanych w art. 20 dyrektywy.</p> <ul style="list-style-type: none"> – art. 9 ustawy o działaniach antyterrorystycznych z dnia 10 czerwca 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 904) – podsłuchy, kontrola korespondencji i przesyłek, uzyskiwanie danych informatycznych; – art. 10 w/w ustawy – pobieranie materiału biologicznego; – art. 26 ust. 1 w/w ustawy - możliwość sporządzenia postanowienia o przedstawieniu zarzutów na podstawie informacji uzyskanych w sposób wskazany w art. 9; – art. 26 ust. 2 w/w ustawy - wprowadzono samoistną przesłankę tymczasowego aresztowania w postaci uprawdopodobnienia popełnienia, usiłowania lub przygotowania do popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym; – art. 27 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z dnia 24 maja 2002 r. (Dz. U. nr 74 poz. 676) przewiduje możliwość wszczęcia kontroli operacyjnej w zakresie przestępstw terrorystycznych; <p>Ponadto istnieją ogólne przepisy upoważniające do przeprowadzenia kontroli operacyjnej tj. art. 19 ust. 1 pkt. 1, pkt. 2, pkt. 5 ustawy o Policji z dnia 6 kwietnia 1990 r. (Dz. U. nr 30 poz. 179);</p> <ul style="list-style-type: none"> – art. 237 kodeksu postępowania karnego z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz.U. nr 89 poz. 555) – kontrola i utrwalanie rozmów.

	<p>2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby ich właściwe organy w stosownych przypadkach zabezpieczyły lub konfiskowały zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE zarówno korzyści pochodzące z przestępstw, o których mowa w niniejszej dyrektywie, jak i narzędzia służące lub mające służyć do popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia takich przestępstw.</p>	N	<p>Implementowane poprzez istniejące w polskim kodeksie karnym, rozbudowane przepisy dotyczące przypadku, w tym przypadku narzędzi oraz korzyści z przestępstwa: art. 44 kk, 44a kk, 45 kk.</p>
Art. 21	<p>Środki służące zwalczaniu treści internetowych publicznie nawołujących do popełnienia przestępstwa</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić natychmiastowe usuwanie treści internetowych publicznie nawołujących do popełnienia przestępstwa terrorystycznego, o czym mowa w art. 5, które znajdują się na serwerach na ich terytorium. Podejmują także działania mające doprowadzić do usunięcia takich treści znajdujących się na serwerach poza ich terytorium.</p> <p>2. Państwa członkowskie mogą, jeśli usunięcie treści, o których mowa w ust. 1, u źródła nie jest wykonalne, podjąć środki w celu zablokowania użytkownikom korzystającym z internetu na ich terytorium dostępu do takich treści.</p> <p>3. Środki polegające na usuwaniu i blokowaniu muszą być wprowadzane na podstawie przejrzystych procedur i gwarantują odpowiednią ochronę, w szczególności w celu zapewnienia, aby środki te nie wykraczały poza to, co jest konieczne i proporcjonalne, oraz aby użytkownicy byli informowani o przyczynie wprowadzenia tych środków. Środki ochronne odnoszące się do środków polegających na usuwaniu lub blokowaniu obejmują również możliwość wystąpienia na drogę sądową.</p>	N	<p>Możliwość blokowania treści zablokowanie przewiduje art. 32c ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z dnia 24 maja 2002 r. (Dz. U.nr 74 poz. 676):</p> <p>Art. 32c. 1 W celu zapobiegania, przeciwdziałania i wykrywania przestępstw o charakterze terrorystycznym oraz ścigania ich sprawców sąd, na pisemny wniosek Szefa ABW, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, w drodze postanowienia, może zarządzić zablokowanie przez usługodawcę świadczącego usługi drogą elektroniczną dostępności w systemie teleinformatycznym określonych danych informatycznych mających związek ze zdarzeniem o charakterze terrorystycznym lub określonych usług teleinformatycznych służących lub wykorzystywanych do spowodowania zdarzenia o charakterze terrorystycznym, zwane dalej „blokadą dostępności”.</p> <p>2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowanie blokady dostępności.</p> <p>3. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, wydaje Sąd Okręgowy w Warszawie.</p> <p>4. W przypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli mogłaby ona spowodować zdarzenie o charakterze terrorystycznym, Szef ABW, po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może zarządzić blokadę dostępności, zwracając się jednocześnie do sądu, o którym mowa w ust. 3, z wnioskiem o wydanie postanowienia w tej sprawie.</p> <p>5. Usługodawca świadczący usługi drogą elektroniczną jest obowiązany do natychmiastowego dokonania czynności określonych w postanowieniu sądu lub przekazany mu żądaniu Szefa ABW.</p>

		<p>6. Wniosek Szefa ABW, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) numer sprawy i jej kryptonim, jeżeli został jej nadany; 2) opis zdarzenia o charakterze terrorystycznym z podaniem, w miarę możliwości, jego kwalifikacji prawnej; 3) okoliczności uzasadniające potrzebę blokady dostępności; 4) szczegółowe określenie rodzaju danych informatycznych lub usług teleinformatycznych mających podlegać zablokowaniu; 5) dane pozwalające na jednoznaczne określenie podmiotu lub przedmiotu, wobec którego stosowana będzie blokada dostępności, ze wskazaniem sposobu jej stosowania; 6) cel i czas prowadzonej blokady dostępności. <p>7. Blokadę dostępności zarządza się na okres nie dłuższy niż 30 dni. Sąd, o którym mowa w ust. 3, może, na pisemny wniosek Szefa ABW, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, wydać postanowienie o jednorazowym przedłużeniu blokady dostępności na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, jeżeli nie ustały przyczyny jej zarządzenia.</p> <p>8. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4 i 7, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 2 i 6. Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 4 i 7, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek.</p> <p>9. Wnioski, o których mowa w ust. 1, 4 i 7, sąd rozpoznaje jednoosobowo, przy czym czynności sądu związane z rozpoznawaniem tych wniosków powinny być realizowane w warunkach przewidzianych dla przekazywania, przechowywania i udostępniania informacji niejawnych oraz z odpowiednim zastosowaniem przepisów wydanych na podstawie art. 181</p> <p>§ 2 Kodeksu postępowania karnego. W posiedzeniu sądu może wziąć udział wyłącznie prokurator i Szef ABW.</p> <p>10. Na postanowienia sądu, o których mowa w ust. 1, 4 i 7, przysługuje zażalenie Szefowi ABW i Prokuratorowi Generalnemu. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.</p> <p>11. Blokady dostępności zaprzestaje się w przypadku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nieudzielenia przez sąd, w terminie 5 dni od złożenia wniosku w trybie ust. 4, zgody na zarządzenie przez Szefa ABW blokady dostępności; 2) nieudzielenia przez sąd zgody na przedłużenie blokady dostępności w trybie ust. 7; 3) upływu okresu, na który blokada dostępności została wprowadzona. <p>12. Sąd, Prokurator Generalny oraz Szef ABW prowadzą w formie elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, rejestry postanowień, pisemnych zgód, zarządzeń i wniosków dotyczących blokady dostępności.</p> <p>13. O zastosowaniu blokady dostępności Szef ABW powiadamia ministra</p>
--	--	--

			<p>właściwego do spraw informatyzacji, jeżeli usługodawca świadczący usługi drogą elektroniczną ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Do usuwania niedozwolonych treści lub uniemożliwienia dostępu do nich zobowiązują dostawców usług internetowych również art. 13 i 14 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną z dnia 18 lipca 2002 r. (Dz. U. nr 144, poz. 1204). Niezwłoczne usunięcie lub uniemożliwienie dostępu jest warunkiem uniknięcia odpowiedzialności za przechowywane dane.</p>
Art. 22	<p>Zmiany w decyzji 2005/671/WSiSW</p> <p>W decyzji 2005/671/WSiSW wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1 art. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:</p> <p>) „a) przestępstwa terrorystyczne»: przestępstwa, o których mowa w) dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 (*¹) (*¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz.U. L 88 z 31.3.2017, s. 6).”;</p> <p>2 w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, aby istotne informacje zgromadzone przez jego właściwe organy w ramach postępowania karnego prowadzonego w związku z przestępstwami terrorystycznymi były jak najszybciej udostępniane – na wniosek albo z własnej inicjatywy oraz zgodnie z prawem krajowym i odpowiednimi międzynarodowymi instrumentami prawnymi – właściwym organom innego państwa członkowskiego, w którym informacje te mogłyby zostać wykorzystane do zapobiegania przestępstwom terrorystycznym, o których mowa w dyrektywie (UE) 2017/541, wykrywania takich przestępstw, prowadzenia w ich sprawie dochodzeń lub ich ścigania sądowego.”;</p> <p>b) dodaje się ustępy w brzmieniu:</p> <p>„7. Ustęp 6 nie ma zastosowania, jeżeli wymiana informacji mogłaby narazić na szwank prowadzone dochodzenia lub bezpieczeństwo poszczególnych osób ani jeżeli byłaby sprzeczna z kluczowymi interesami danego państwa członkowskiego w zakresie bezpieczeństwa.</p> <p>8. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by ich właściwe organy w stosownym przypadku</p>	N	<p>Zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt.1 ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich UE z dnia 16 września 2011 r. (Dz. U. nr 230 poz. 1371) podmioty uprawnione składają wnioski o udzielenie informacji/udzielają odpowiedzi na te wnioski w terminie umożliwiającym punktowi kontaktowemu przekazanie odpowiedzi z zachowaniem terminów o których mowa w art. 15 ustawy;</p> <p>Art. 11 ust.1 pkt. 2 ustawy przewiduje, iż podmioty uprawnione z urzędu przekazują organom ścigania państw członkowskich UE informacje, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że informacje te przyczynią się do wykrycia i zatrzymania sprawców przestępstw lub przestępstw skarbowych lub zapobieżenia przestępstwu na terytorium państwa członkowskiego UE.</p> <p>Art. 13 ustawy wskazuje podstawy odmowy przekazania informacji.</p>

	podjęły w momencie otrzymania informacji, o których mowa w ust. 6, terminowe środki zgodnie z prawem krajowym.”.		
Art. 23	<p style="text-align: center;">Podstawowe prawa i wolności</p> <p>1. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na obowiązki poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych zapisanych w art. 6 TUE.</p> <p>2. Państwa członkowskie mogą ustanowić warunki wymagane w świetle podstawowych zasad dotyczących wolności prasy i innych środków przekazu i z tymi zasadami zgodne, które będą regulować prawa i obowiązki prasy lub innych środków przekazu i określać dla nich gwarancje proceduralne, w przypadku gdy takie warunki dotyczą ustalania lub ograniczania odpowiedzialności.</p>	N	<p>Nie wymaga implementacji.</p> <p>Działalność prasową reguluje ustawa prawo prasowe z dnia 26 stycznia 1984 r. (Dz. U. nr 5 poz. 24). Ustawa ta ustala zasady odpowiedzialności za publikację materiału prasowego, a także chroni prawo do krytyki – art. 6 ust. 4, art. 41).</p> <p>Działalność w zakresie radiofonii i telewizji reguluje ustawa o radiofonii i telewizji z dnia 29 grudnia 1992 r. (Dz. U. 1993 nr 7 poz. 34). Tu również przewidziano zasady odpowiedzialności za publikację treści sprzecznej z prawem (art. 18, art. 53).</p>
Art. 24	<p style="text-align: center;">Pomoc i wsparcie udzielane ofiarom terroryzmu</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, by prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawie przestępstw objętych niniejszą dyrektywą lub oskarżanie w sprawie tych przestępstw nie było uzależnione od złożenia przez ofiarę terroryzmu lub inną osobę odczuwającą skutki przestępstwa zawiadomienia lub skargi, przynajmniej w sytuacji, gdy czyny te zostały popełnione na terytorium danego państwa członkowskiego.</p>	N	<p>Przestępstwa, które potencjalnie wchodzą w grę na gruncie tej dyrektywy, są ścigane z urzędu.</p>
	<p>2. Państwa członkowskie zapewniają istnienie służb wsparcia zaspokajających szczególne potrzeby ofiar terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2012/29/UE oraz ich dostępność dla ofiar terroryzmu bezpośrednio po ataku terrorystycznym, i tak długo, jak będzie to konieczne. Usługi tych służb są świadczone jako uzupełnienie lub integralna część ogólnych usług na rzecz wsparcia ofiar, które mogą wymagać wykorzystania istniejących jednostek zapewniających specjalistyczne wsparcie.</p> <p>3. Służby wsparcia są w stanie udzielić ofiarom terroryzmu pomocy i wsparcia odpowiednio do ich szczególnych potrzeb. Usługi tych służb są poufne, bezpłatne i łatwo dostępne dla wszystkich ofiar terroryzmu. Usługi te obejmują w szczególności:</p> <p>a) wsparcie emocjonalne i psychologiczne, np. wsparcie i doradztwo w zakresie urazu psychicznego;</p> <p>b) udzielanie porad i informacji na temat wszelkich istotnych</p>	N	<p>System pomocy psychologicznej uregulowany jest w kilku różnych aktach prawnych:</p> <p>1) Art. 10 ustawy o ochronie i pomocy dla pokrzywdzonego i świadka z dnia 28 listopada 2014 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 21) przewiduje pomoc psychologa w przypadku zagrożenia dla zdrowia psychicznego pokrzywdzonego/świadka/osób im najbliższych w związku z toczącym się postępowaniem karnym/karnym skarbowym, a także przed wszczęciem postępowania karnego/karnego skarbowego, jeśli potrzeba ochrony ujawni się w toku postępowania sprawdzającego (307 kpk), czynności operacyjno-rozpoznawczych. Pomoc realizowana jest ze środków Funduszu Sprawiedliwości przez podmioty, które uzyskały dotację z funduszu lub inne podmioty świadczące pomoc psychologiczną;</p> <p>2) ustawa o pomocy społecznej z dnia 12 marca 2004 r. (Dz. U. nr 64 poz. 593) – art. 47 ust. 3 przewiduje, iż w ramach interwencji kryzysowej udziela się natychmiastowej specjalistycznej pomocy psychologicznej, a w zależności od potrzeb, poradnictwa socjalnego lub prawnego.</p> <p>3) natychmiast po ataku terrorystycznym pomoc psychologiczna może być udzielona</p>

	<p>kwestii prawnych, praktycznych lub finansowych, w tym pomaganie ofiarom terroryzmu w korzystaniu z prawa do informacji ustanowionego w art. 26;</p> <p>c) pomoc we wnoszeniu roszczeń o odszkodowanie przysługujące ofiarom terroryzmu na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego.</p> <p>4. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie mechanizmów lub protokołów, które umożliwią uruchamianie usług wsparcia dla ofiar terroryzmu w ramach krajowych infrastruktur służących reagowaniu w sytuacjach kryzysowych. Takie mechanizmy lub protokoły powinny obejmować koordynowanie działań odpowiednich organów, agencji i podmiotów, tak by móc w szerokim zakresie zaspokoić potrzeby ofiar i członków ich rodzin bezpośrednio po ataku terrorystycznym, i tak długo, jak będzie to konieczne, w tym zapewnić odpowiednie środki ułatwiające identyfikację ofiar i ich rodzin i komunikowanie się z nimi.</p> <p>5. Państwa członkowskie zapewniają objęcie ofiar terroryzmu odpowiednią opieką medyczną bezpośrednio po ataku terrorystycznym, i tak długo, jak będzie to konieczne. Państwa członkowskie zachowują prawo do organizowania opieki medycznej dla ofiar terroryzmu zgodnie ze swoim krajowym systemem opieki zdrowotnej.</p> <p>6. Zgodnie z art. 13 dyrektywy 2012/29/UE państwa członkowskie zapewniają ofiarom terroryzmu dostęp do pomocy prawnej, jeżeli ofiary mają status strony w postępowaniu karnym. Państwa członkowskie zapewniają należyte odzwierciedlenie wagi i okoliczności przestępstwa w warunkach i przepisach proceduralnych, na mocy których ofiary terroryzmu mają dostęp do pomocy prawnej zgodnie z prawem krajowym.</p> <p>7. Niniejszą dyrektywę stosuje się jako uzupełnienie środków ustanowionych w dyrektywie 2012/29/UE i bez uszczerbku dla tych środków.</p>		<p>również przez psychologów zatrudnionych w jednostkach Policji/Straży Pożarnej, psychologów świadczących pomoc w fundacjach, kościołach, instytucjach oświatowych (np. na mocy decyzji Komendanta Komendy Wojewódzkiej Policji);</p> <p>Porada prawna, socjalna itp. może zostać uzyskana w ramach interwencji kryzysowej (art. 47 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej)</p> <p>Na podstawie ustawy o nieodpłatnej pomocy prawnej oraz edukacji prawnej z dnia 5 sierpnia 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1255) powołano także 1500 punktów bezpłatnej pomocy prawnej.</p> <p>Po uzyskaniu statusu strony w postępowaniu dostęp do bezpłatnej pomocy prawnej regulują przepisy kpk (art. 87, art. 88, art. 78 kpk).</p> <p>Art. 11 ustawy o ochronie i pomocy dla pokrzywdzonego i świadka wprowadził instytucję koordynatora do spraw ochrony i pomocy w komendach wojewódzkich.</p> <p>Podział kompetencji organów państwowych i służb zakresie usuwania skutków zdarzeń o charakterze terrorystycznym określa także ustawa o zarządzeniu kryzysowym z dnia 26 kwietnia 2007 r. (Dz. U. nr 89 poz. 590).</p>
Art. 25	<p style="text-align: center;">Ochrona ofiar terroryzmu</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają dostępność środków służących ochronie ofiar terroryzmu i członków ich rodzin, zgodnie z dyrektywą 2012/29/UE. W celu ustalenia, czy i w jakim stopniu osoby te powinny skorzystać ze środków ochrony w trakcie postępowania karnego, należy zwrócić szczególną uwagę na ryzyko zastraszania i odwetu oraz potrzebę ochrony godności i integralności fizycznej ofiar terroryzmu, w tym podczas przesłuchania i składania</p>	N	<p>Art. 3, art. 12 i następne ustawy o ochronie i pomocy dla pokrzywdzonego i świadka regulują zasady udzielania środków ochrony.</p> <p>Tą samą ustawą wprowadzono do polskiego porządku prawnego Europejski Nakaz Ochrony, służący ochronie pokrzywdzonych przemieszczających się pomiędzy państwami członkowskimi (Rozdział 66j i 66k kodeksu postępowania karnego).</p>

	zeznań.		
Art. 26	<p>Prawa ofiar terroryzmu mających miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, by ofiary terroryzmu mające miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym zostało popełnione przestępstwo terrorystyczne, miały dostęp do informacji na temat przysługujących im praw, dostępnych usług wsparcia i systemów odszkodowań w państwie członkowskim, w którym zostało popełnione przestępstwo terrorystyczne. W tym względzie dane państwa członkowskie podejmują stosowne działania w celu ułatwienia współpracy między ich właściwymi organami lub podmiotami zapewniającymi specjalistyczne wsparcie, tak by zapewnić ofiarom terroryzmu skuteczny dostęp do takich informacji.</p> <p>2. Państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie ofiary terroryzmu miały dostęp do usług pomocy i wsparcia określonych w art. 24 ust. 3 lit. a) i b) na terytorium państwa członkowskiego, w których osoby te mają miejsce zamieszkania, nawet jeśli przestępstwo terrorystyczne zostało popełnione w innym państwie członkowskim.</p>	N	Stosowanie wskazanych wyżej ustaw nie jest ograniczone do obywateli polskich. W związku z tym uprawnienia w nich przewidziane będą miały zastosowanie również w przypadku obywateli innych państw UE mieszkających poza granicami Polski. O prawach przewidzianych w tych ustawach pokrzywdzeni mający miejsce zamieszkania poza Polską są informowani na takich samych zasadach, na jakich informowani są obywatele polscy. W tym celu wykorzystywane są istniejące mechanizmy współpracy między organami państw członkowskich.
Art. 27	<p>Zastąpienie decyzji ramowej 2002/475/WSiSW</p> <p>Zastępuje się decyzję ramową 2002/475/WSiSW w odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą, bez uszczerbku dla zobowiązań tych państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji tej decyzji ramowej do prawa krajowego.</p> <p>W przypadku państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą odesłania do decyzji ramowej 2002/475/WSiSW traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.</p>	N	Nie wymaga implementacji.
Art. 28	<p>Transpozycja</p> <p>1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 8 września 2018 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.</p> <p>Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odesłania określany jest przez państwa członkowskie.</p> <p>2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst najważniejszych</p>	N	Nie wymaga implementacji.

	środków prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.		
Art. 29	<p style="text-align: center;">Sprawozdawczość</p> <p>1. Do dnia 8 marca 2020 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia, w jakim zakresie państwa członkowskie przyjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.</p> <p>2. Do dnia 8 września 2021 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia wartość dodaną niniejszej dyrektywy w sprawie zwalczania terroryzmu. Sprawozdanie to obejmuje również wpływ niniejszej dyrektywy na podstawowe prawa i wolności, w tym na zasadę niedyskryminacji, na praworządność oraz poziom ochrony i pomocy udzielanych ofiarom terroryzmu. Komisja bierze pod uwagę informacje przekazane przez państwa członkowskie na podstawie decyzji 2005/671/WSiSW oraz wszelkie inne istotne informacje dotyczące wykonywania uprawnień wynikających z przepisów antyterrorystycznych związane z transpozycją i wdrażaniem niniejszej dyrektywy. Na podstawie tej oceny Komisja w razie konieczności podejmuje decyzję w sprawie odpowiednich działań następczych.</p>	N	Nie wymaga implementacji.
Art. 30	<p style="text-align: center;">Wejście w życie</p> <p>Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.</p>	N	Nie wymaga implementacji.

Warszawa, 12 kwietnia 2019 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.234.2019 / 13/JS

dot.: RM-10-43-19 tekst ostateczny z 11.04.2019 r.

Pan Jacek Sasin
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny,
wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii
Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Konrad Szymonki
Minister Spraw Zagranicznych

Do wiadomości:

Pan Zbigniew Ziobro
Minister Sprawiedliwości